



El 2019 dues sales de teatre de Barcelona tancaven per problemes amb la seva infraestructura. Una degut a la finalització del contracte de lloguer amb la propietat; l'altra perquè el deteriorament de l'espai fa impossible tirar endavant el projecte. La companyia Sargantana, companyia propera a El Col·lectiu i responsable de La Vilella, explicava en un comunicat que el deteriorament de l'espai fa impossible tirar endavant el projecte. El Club Capitol, de l'empresa Grupo Balañá, tancarà perquè la propietat de l'edifici no vol renovar el seu contracte de lloguer.

Sembla que el 2020 continua igual: aquest cop li ha tocat al projecte de l'Antic Teatre. La seu del teatre capitanejat per Semolina Tomic es veu amenaçada per una pujada de quasi quatre cops el seu lloguer actual. És a dir, la propietat demana al projecte que passin de pagar 1.500€ a 7.500€ mensuals. Una pujada de lloguer que respon a les dinàmiques d'especulació que s'han carregat ja una bona part de la vida cultural de Barcelona. Això ja fa anys que passa: recordem també el cas de la Muntaner, la Poderosa, l'espai POE(tic) entre d'altres. Constantment casos d'espais culturals expulsats dels seus barris. Al cap i a la fi, no és estrany. La crisi financera ha deixat pas a les dinàmiques especulatives brutals. L'Antic Teatre és un edifici privilegiat al barri de la Ribera; just al centre de Barcelona. Un espai cobejat per treure-li el màxim de fruit econòmic possible.

Per això, precisament, encara té més valor el projecte. Aquest connecta amb les veïnes a través de diferents projectes amb la comunitat. Està arrelat a un barri arrasat per la gentrificació. Ofereix un espai de creació obert a companyies joves -i no tan joves- amb el millor tracte econòmic de les sales privades de Barcelona. També supera en dignificació de les condicions laborals a totes les fàbriques de creació que exhibeixen teatre. Ofereix un 80% de taquillatge a totes les companyies i artistes que per allí passen, superant així a la Sala Beckett o el Teatre Tantarantana, espais salvats per l'ajuntament degut a problemes immobiliaris que a dia d'avui funcionen i creixen gràcies a l'impuls econòmic del mateix ajuntament.

Per això ens demanem com l'Ajuntament afronta la crisi a la qualha de fer front l'Antic. Nosaltres no aboguem perquè l'ajuntament vagi salvant espais i aixoplugant-los sota el paraigua poc funcional -i menys organitzat- de les fàbriques de creació. Si més no, no pensem que aquesta hagi de ser l'única via. També ens demanem fins a quin punt té un sentit salvar espais si després aquests no poden fer front econòmic a la dignificació laboral. La mateixa cia Sargantana ho comentava del seu espai, però tants d'altres ho podrien dir.

El que sí que demanem és -sent com és aquest l'ajuntament del canvi, l'ajuntament que prometia combatre l'especulació immobiliària i protegir les seves víctimes- que es posi la cultura també en aquest sac. Aquesta cultura fràgil que mai cap govern ha considerat de primera necessitat i que sempre queda a mercè de comerciants, especuladors i voltors. Si la propietat de l'Antic no cedeix en la seva amenaça, que les institucions hi posin remei. Demanem a l'Ajuntament -i a la resta d'institucions- que legisli per protegir l'Antic Teatre i també la resta d'espais culturals; com ja ho fa per protegir les vivendes de persones. Demanem que es busqui una llei per protegir els espais culturals. Plantem cara al desnonament de la cultura. Perquè la cultura també és vida, la cultura genera teixit i comunitat, la cultura ens dignifica i sense ella el món és pitjor.

*#NoPassaran*

*#DesnonarCultura és #AtemptarContraLaVida*

El Col·lectiu de Companyies de Teatre Independent

Febrer del 2020